

[Boligministeren.]

ninger, der har relation både til, hvad det ærede medlem hr. Carl P. Jensen var inde på i går angående Håndværksrådets tal, og hvad det ærede medlem hr. Adolph Sørensen sagde om de samme tal. Det er oplyst i den resolution fra Håndværksrådet, der er forelagt folketinget, at det private byggeri kræver en investering på 40 000 kr. pr. beskæftiget helårsarbejder, medens det sociale byggeri kræver 50 000 kr. Jeg er opmærksom på — som også det ærede medlem hr. Adolph Sørensen sagde — at Håndværksrådet har sine tal fra arbejdsmarkedskommissionen. Jeg har haft lejlighed til at slå disse tal efter, og uden at gå ind i en diskussion derom kan jeg sige, at de oplysninger, som Håndværksrådet her har givet, ikke er rigtige — hvis de skal være i overensstemmelse med arbejdsmarkedskommissionens oplysninger.

I øvrigt vil jeg gerne bakke det ærede medlem hr. Carl P. Jensen op i diskussionen om socialt byggeri kontra privat byggeri. Det ærede medlem hr. Paabøl forlanger ligestilling mellem de to grupper både med hensyn til lånegrænser og andre vilkår. Det må da være naturligt også for mig at spørge det ærede medlem hr. Paabøl, om han mener at kunne give sin tilslutning til, at det private byggeri får samme vilkår som det sociale med hensyn til lejekontrol, med hensyn til henlæggelser og opsparinger til fordel for fremtidigt byggeri uden nogen profitmulighed. Hvis det ærede medlem kan give os et uforbeholdent ja som svar på det spørgsmål, var det måske en overvejelse værd at drøfte lånegrænserne.

Hvad angår relationen mellem det private og det sociale boligbyggeri, søgte det ærede medlem hr. Paabøl i går ligesom at fremlægge tingene sådan, at det var det private byggeri, som fremkaldte den nødvendige konkurrence, medens det var omvendt for det sociale byggeris vedkommende. Jeg kan ikke give det ærede medlem medhold i den betragtning. Det ligger jo nu engang sådan, at de sociale boligselskaber har en fri licitation, i hvert fald så fri som licitationsvilkårene muliggør, hvorved de kommer frem til de lavest mulige priser, medens arbejdet ofte, når det drejer sig om håndværkerkonsortier, ikke udbydes i licitation; man finder frem til en anskaffelsessum, som

man mener långiveren kan acceptere. Deraf kan man bedst se, hvor konkurrencen ligger.

Jeg vil gerne tilføje, at det er jo meningen med de lovforslag, der her er fremsat, at ligestille det sociale og det private byggeri; så må de to grupper finde deres naturlige plads i forhold til hinanden. At de sociale byggeselskaber også er mindre tilfredse med de foreslåede lånegrænser og andre forhold, kan måske fortælle, at jeg vistnok ramte sådan nogenlunde midt imellem, og at det vil være muligt at få den reelle konkurrence frem på boligmarkedet, som vi skal have for at fremkalde noget billigere byggepriser.

Et par af de ærede ordførere var inde på, at statslånsordningen ikke blev afviklet hurtigt nok, og en ordfører — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Thestrup — henviste til, at sparekasserne jo godt kunne overtage finansieringen af parcelhusbyggeriet. Jeg har med den største interesse fulgt sparekassernes initiativ, og jeg har på et tidligere tidspunkt netop talt med sparekassernes fællesledelse om det. Jeg synes, det er et udmærket initiativ, og jeg vil gerne føje til, at hvis sparekasserne og andre finansieringsinstitutter kan skaffe den fulde finansiering af vort parcelhusbyggeri, hvorfor skulle vi så ikke lade dem gøre det? Vi forbeholder os en reserve, en statslånsmulighed, men kan det private lånemarked klare opgaven på rimelige vilkår for dem, der skal bo i husene, er vi absolut med på det. Vi står fast på ønsket om en afvikling af statslånsvirksomheden, men vi ønsker samtidig sikkerhed for byggeriets omfang, og vi ønsker sikkerhed for fastsættelse af en leje, som almindelige mennesker kan betale. Hvis de krav kan imødekommes, er vi helt med på, at statslånsordningen afløses hurtigst muligt.

Et par af de ærede ordførere har været inde på spørgsmålet om lånegrænsen for de sekundære lån med statsgaranti; jeg tror, det specielt var det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, der var inde på det. Jeg vil ikke lægge skjul på, at den grænse på 75 pct. af ejendommens værdi eller anskaffelsessum, som vi har foreslået, har været — jeg vil ikke sige et skud ud i tågen, for det er det ikke, men udtryk for en vurdering af, hvor lånegrænsen kunne tænkes at komme til at ligge, hvis kreditforeningerne og hypotekforeningerne gik op til den grænse, hvortil